

De eeuwige straf

‘En ik zag een grote, witte troon en Hem die daarop zat, voor Wiens aangezicht de aarde en de hemel wegvluchtten, en geen plaats werd voor hen gevonden. En ik zag de doden, de groten en de kleinen, voor de troon staan; en er werden boeken geopend. En een ander boek werd geopend, namelijk dat van het leven. En de doden werden geoordeeld volgens wat in de boeken geschreven was, naar hun werken. En de zee gaf de doden die in haar waren, en de dood en de hades gaven de doden die in hen waren, en zij werden geoordeeld, ieder naar zijn werken. En de dood en de hades werden geworpen in de poel van vuur. Dit is de tweede dood: de poel van vuur. En als iemand niet geschreven gevonden werd in het boek van het leven, werd hij geworpen in de poel van vuur.’

Openbaring 20:11-15

1.

Het is geen aantrekkelijk onderwerp, maar toch is het nodig onderzoek ernaar te doen. De leer van de eeuwige straf is niet louter een erfenis van oude godsdienstige tradities, maar deze leer is gegrond op de Schrift. Dienstknechten zoals J.N. Darby; W. Kelly; C.H. Mackintosh; A. Ladriere; H. Rossier en anderen hebben altijd hiermee ingestemd. Vele anderen hebben zich tot op heden hierbij aangesloten. Moeten wij deze houding herzien?

Het is geen nieuw probleem. Al lang geleden ontkende men binnen het christendom de eeuwige straf. De hierboven genoemde dienstknechten bestreden die gedachten, en anderen hadden dat voor hen al gedaan. Maar vandaag de dag wordt in grote delen van de christenheid de eeuwige straf

ontkend of in twijfel getrokken. Zij voegen zich zodoende bij andere sekten, en de ontkenning wint zelfs terrein bij christenen van wie men had mogen verwachten dat zij de dwaling zouden weerleggen. Er worden echter geen andere argumenten gebruikt dan die, waarmee onze voorgangers de afwijking al weerlegden.

Het gezag van deze voorgangers wordt door ons erkend, niet alleen vanwege de overtuigingskracht die ervan uitgaat, maar ook vanwege hun rechtschapenheid en bekwaamheid. En verder door de geestelijke gezindheid waarmee zij de kwestie hebben bestudeerd. Laten wij aan hen denken en hun geloof navolgen; en dan doen wat nodig is, namelijk zorgvuldig de Schrift onderzoeken, zoals de gelovigen in Berea, om te kijken of deze dingen zo zijn. Laten we dat in alle eenvoud doen, zonder te beweren iets nieuws te willen brengen, maar om zelf zeker ervan te zijn wat de Schrift zegt.

Ten eerste moeten we afrekenen met ideeën die het resultaat zijn van het menselijke geest, wanneer mensen zich bezighoudt met de goddelijke dingen. Een enkel woord zou eigenlijk voldoende moeten zijn om de onzinnigheid aan te tonen van zulke gedachten. Het zijn restanten van fabels, voortbrengselen van bijgeloof of producten van kunstenaars en schrijvers. Niets dan fabels! Het Woord zwijgt over de verschillende kwellingen die zij beschrijven, alsook de kreten en lasteringen van de verdoemden. Integendeel, de wezens in de hel zullen de knie moeten buigen voor de Heer Jezus. In plaats dat de satan en de demonen de hel beheersen en mensen kwellen, leert de Schrift ons dat het eeuwige vuur is bereid voor de duivel en zijn engelen (Matt. 25:41).

De soberheid waarmee de Schrift spreekt over deze onderwerpen is veelzeggender dan al deze fantasieën. Hierdoor wil men mensen behagen, maar in werkelijkheid is het een duivelse list om de mensen van de waarheid af te houden. Er zijn genoeg redenen om menselijke fantasieën en menselijke sentimentaliteit te verwerpen. *‘Want Mijn gedachten zijn niet uw gedachten en uw wegen zijn niet Mijn wegen, luidt het woord van de Heere’* (Jes. 55:8). Ons eigen gevoel en onze eigen gedachten zijn geen goede maatstaf om te beoordelen wat naar Gods gedachten is. De idee van een eindeloos oordeel wekt afschuw bij de mens. Velen gaan twijfelen bij de gedachte dat een geliefde, die onbekeerd is gestorven, zal lijden door kwellingen die zonder hoop en zonder einde zijn. Men denkt dat dit niet beantwoordt aan de goedheid en de liefde van God. Maar dat is een menselijke maatstaf om de dingen te beoordelen, niets meer dan dat.

Wij zijn niet in staat onszelf los te maken van wat tot de oude schepping behoort. Wij zijn nog minder in staat om ons een juist beeld te vormen van de goedheid van God, en van Zijn gerechtigheid en heiligheid. Wij zouden de ene eigenschap

willen opofferen aan de andere, terwijl ze allemaal zijn gebaseerd op Zijn goddelijke Wezen, dat niet eeuwig zou zijn als het niet tegelijk ook licht en liefde was.

God is liefde. Hij is oneindig veel gevoeliger dan wij voor het lijden van Zijn schepselen en voor de diepere oorzaak ervan, de zonde. Laten wij daaraan denken en ook bedenken dat de duivel en de andere gevallen engelen, voor wie het eeuwige vuur is bereid, eveneens schepselen zijn! Hij is liefde en Hij woont in het licht, in de harmonie van een heelal waarvan Hij de soevereine Bestuurder is. Aan Hem en niet aan ons komt het toe om te bepalen hoe de dingen moeten zijn, opdat God uiteindelijk alles in allen zal zijn. Wij zullen ons voor Zijn wijsheid moeten neerbuigen. Wat zeg ik, wij zullen Hem aanbidden! Wij zullen niet meer op onszelf letten, maar op God alleen – in Christus.

Wij zullen straks worden losgemaakt van alle aardse banden. Wij zullen niet egoïstisch meer zijn, wat nu vaak wel zo is; en wij zullen ware liefde kennen. Wij zullen geleid worden door andere gevoelens dan de aardse. Onze gevoelens zullen dan hun ware plaats hebben gekregen. Zelfs de meest legale gevoelens wat het leven op aarde betreft, die betrekking hebben op onze familierelaties, zullen dan volkomen zijn. Wat ze voor zuiverheid hebben gehad, zal zich verheffen tot een eeuwig niveau. Wij zullen begrijpen wat hier op aarde zo weinig wordt ingezien, namelijk de grootheid van de belediging die God wordt aangedaan door de mensen die Zijn genade afwijzen en die niet met Hem verzoend wilden worden, terwijl Hij ze erom smeekte.

In ieder geval weten we nu al dat God de wereld zó heeft liefgehad, *dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat maar eeuwig leven heeft.* Als wij de liefde van God willen zien, moeten wij naar het kruis kijken. Zouden wij over onze menselijke gevoelens kunnen spreken, als wij een God zien Die Zijn geliefde Zoon strafte in de plaats van schuldige zondaars? Alles valt weg als wij de Zoon des mensen zien, Die het lijden van de Godverlatenheid onderging in de drie uren van duisternis.

Wij zijn echter, zolang wij ons in dit lichaam bevinden, totaal ongeschikt om de eeuwigheid te begrijpen. Ons hele bestaan speelt zich af in een opeenvolgende reeks van gebeurtenissen. Als wij spreken over de eeuwige straf en de eeuwige pijn, of over eeuwig leven, zien wij dat als een altijd voortdurend gebeuren, of als een reeks van niet omschreven gebeurtenissen. Wij hebben altijd het begrip tijd in onze gedachten. Zonder teveel woorden te willen besteden aan het begrip 'eeuwigheid', is het voorgaande voldoende om de totale onnauwkeurigheid van die gedachtegang aan te tonen.

De tijd is geschapen en heeft een begin. Dat begin was er toen de tijd zich losmaakte van de eeuwigheid, en dit eindigt als de tijd zich oplost in wat geen begin of einde heeft. De tijd zal niet meer bestaan. De eeuwigheid is van een niet-tijdelijke en onmeetbare duur. Alles is dan vast, wat niet wil zeggen werkeloos en onbeweeglijk. Alles is gelijktijdig, zonder het verlies van wat een verleden, een heden en een toekomst heeft.

De Heere God noemt Zichzelf *Dezelfde*. Hij kan niet veranderen, wat Zijn werkzaamheden en Zijn wegen ook mogen zijn. In relatie met de tijd is Hij Degene, Die was en Die is en Die komt. Tegen Hem wordt gezegd: *'U bent Dezelfde en Uw jaren zullen niet ophouden'* (Hebr. 1:12). Laten wij daarom menselijke gevoelens en redeneringen wantrouwen. Een juiste blik op het belangrijke onderwerp van de eeuwige straf hangt niet af van wat wijzelf ervaren of begrijpen, maar van wat God erover meedeelt door Zijn Woord en Geest. De natuurlijke mens is altijd geneigd om God Zelf te beoordelen, wanneer hij spreekt over de dingen van God. Maar het geloof neemt eenvoudig aan wat God zegt.

2.

Het Woord leert ons door de wijze van uitdrukken dat begrippen diverse betekenissen kunnen hebben. Die kunnen verschillen door het tijdstip van de goddelijke openbaring en de betreffende fase in de wegen van God. We moeten bijvoorbeeld de uitleg die betrekking heeft op Israël niet verwarren met die voor de gemeente. En ook de beloften die aan Abraham zijn gedaan, moeten wij onderscheiden van de beloften aan David en die welke aan christenen zijn gedaan, enz. Zo is het ook met het onderwerp dat ons nu bezighoudt.

In het Oude Testament krijgen de woorden 'eeuwig', 'eeuwigheid' en de woorden die daarmee overeenstemmen, zoals 'voor altijd', 'tot altijd', pas hun volle betekenis als ze betrekking hebben op God. Bijvoorbeeld lezen we over:

- *'de eeuwige armen'* (Deut. 33:27);
- *'de Koning der eeuwigheid'* (Jer. 10:10);
- *'Ik leef eeuwig'* (Deut. 32:40);
- *'van eeuwigheid tot eeuwigheid'* (Ps. 90:2; Neh. 9:5);
- *'een eeuwige liefde'* (Jer. 31:3).

Bovenal geldt dit – dat spreekt vanzelf – voor de Naam van God Zelf, de Naam Heere of Jahweh, d.i. Ik ben Die Ik ben, of de Eeuwige.

Maar op andere plaatsen in het Oude Testament heeft het woord 'eeuwig' betrekking op schepselen en op geschapen dingen. Dan gaat de directe, gebruikelijke betekenis niet verder dan de zichtbare schepping, de eerste schepping. Het wordt dan toegepast op een tijdsduur, met een begin en een eind. Niet dat het nooit betrekking kan hebben op de goddelijke eeuwigheid, maar de gelovigen waren in die dagen ertoe geroepen te leven in het kader van de beloften en profetieën die op de aarde betrekking hadden. Wij weten echter nu niet in hoeverre zij in het geloof waren onderwezen om over de zichtbare dingen heen naar de onzichtbare en eeuwige dingen te kijken. Hun gedachten waren hoofdzakelijk op het koninkrijk van God op aarde gericht. Dat is de tijd, 'zolang de zon en de maan er zullen zijn' (Ps. 72:5, 7).

Dus als er wordt gesproken over Israël, dat het volk:

- *'door de Heere is verlost met een eeuwige verlossing'* (Jes. 45:17);
- of in het tegenovergestelde geval te maken heeft met *'eeuwige smaad en een eeuwige schande'*, of *'een eeuwige, onvergetelijke smaad'* (Jer. 20:11; 23:40);
- als we lezen dat er een 'eeuwig koningschap' zal worden gevestigd (Dan. 4:3, 17, 34); dat er 'eeuwige vreugde' op het hoofd van het herstelde volk zal zijn (Jes. 35:10; 51:11; 61:7);
- dat er een 'eeuwig verbond' met hen zal worden gesloten (Jes. 61:8);

dan worden daarbij de grenzen van de tijd niet overschreden, of het valt binnen de komende periode van het duizendjarige rijk.

Het Nieuwe Testament verbreedt de horizon van de profetie. Het koninkrijk en de heerschappij van Christus worden eeuwig genoemd. Ze betreffen de eerste schepping, die voorbijgaat. Maar aan het einde – nadat alle dingen Hem zijn onderworpen –, zal Hij het koningschap aan God de Vader overgeven in eeuwigheid (1 Kor. 15:24, 28).

'Want zoals de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, die Ik maken zal, voor Mijn aangezicht zullen blijven bestaan, luidt het woord van de Heere' (Jes. 66:22). Ook dit betreft de regering van God en het is nog de hemel en de aarde van deze vergankelijke schepping, hoewel alles vernieuwd is en vol heerlijkheid zal zijn. Daarom kan men geen beslissend argument vinden in de 'eeuwige gloed' van Jesaja 33:14; en evenmin in de worm die niet sterft en het vuur dat niet zal

uitgeblust worden van Jesaja 66:24 – hoe duidelijk die zinspeling ook lijkt te gaan over de Gehenna (de eeuwige hel, pijniging). Dat betreft ook het vers: *‘Velen van hen die slapen in het stof van de aarde, zullen ontwaken, sommigen tot eeuwig leven, anderen tot smaad, tot eeuwig afgrijzen’* (Dan. 12:2). Het gaat hier niet om een opstanding van personen, maar om de terugkeer van Israël uit de volken waar het als dood lag. Het komt weer terug in het land, waar de een zal worden gezegend en de ander verworpen (Jes. 26:19; Ezech. 37).

Daaruit kunnen we concluderen dat we geen nauwkeurige omschrijving in het Oude Testament vinden t.a.v. het voortbestaan van de ziel en de opstanding van het lichaam. We vinden alleen maar beelden. Soms buitengewone feiten, zoals de opneming van Henoch en die van Elia, en de verschijning van de geest van Samuel te Endor (1 Sam. 28); of ook de woorden van Job (Job 19:25-27). Maar het leven wordt er voornamelijk beschouwd als aards en eindig. Het heeft een einde, zodra de Heere de adem terugneemt die Hij in de neusgaten had geblazen, en *‘het stof terugkeert naar de aarde zoals het was, en de geest terugkeert tot God, Die hem gegeven heeft’* (Pred. 12:7).

In het boek Job wordt de vraag gesteld: *‘(...) als een mens de geest geeft, waar is hij dan?’* (Job 14:10). Waar komt de angst voor de sjeool, het dodenrijk, vandaan, terwijl het geloof toch weet dat de God van Abraham, Izak en Jakob geen God van doden is, maar van levenden? Zij allen zijn immers in het geloof gestorven. Jesaja 38:10-20 en vele teksten in de Psalmen vertolken deze angst voor het dodenrijk. Als de mens een toekomst voor zich ziet, is dat hier op aarde en in zijn nageslacht. De straf, het loon voor de bozen wordt voorgesteld in de neerdaling in de sjeool, in de kuil; dat kunnen we lezen in indrukwekkende plaatsen zoals Jesaja 14:19-20 en Ezechiël 32:17-32.

Maar in het Nieuwe Testament verandert alles. De tweede Mens daalt neer uit de hemel. Een nieuw leven begint, namelijk dat van de nieuwe schepping. Het is het eeuwige leven, dat bij de Vader was en aan ons geopenbaard is. Het is *verkondigd*. Het was er niet tot op dat moment. Het is nu al het deel van de christen, in afwachting van het ogenblik dat hij ervan zal genieten in een verheerlijkt lichaam, dat gelijkvormig is aan dat van Christus Zelf (1 Joh. 3:2; Fil. 3:21). Het heerlijke evangelie van Gods genade wordt nog steeds gepredikt. Maar het uitgangspunt is de openbaring van de toorn van God van de hemel, de toekomstige toorn (Rom. 1:18; 1 Thess. 1:10).

Er worden vergezichten geopend die verder gaan dan het duizendjarig Rijk, wanneer de aarde zal worden gezegend, nadat ze is gereinigd door de oordelen. Ze reiken tot aan de eeuwige toestand. De nieuwe hemel en de nieuwe aarde

waar gerechtigheid woont, behoren niet meer tot de eerste schepping. Want de eerste schepping zal vernietigd worden door vuur (2 Petr. 3; Openb. 20 en 21).

Het eeuwige leven zal het deel van alle verlost zijn. Het zijn de gelovigen van alle tijden, en daarbij wordt gevoegd de ontelbare menigte van jonge kinderen die geen verantwoordelijkheid hadden. Ze zullen allemaal deel hebben aan de eerste opstanding als opgestane of veranderde mensen. De opstanding ten leven vindt plaats in verschillende fasen:

- De komst van de Heer in de lucht (1 Thess. 4).
- De opstanding van de doden uit de Grote Verdrukking (Openb. 20:4).
- Aan het einde van de Christusregering de verandering van de gelovigen uit het duizendjarig Rijk.

‘Gelukkig en heilig is hij die aan de eerste opstanding deel heeft; over dezen heeft de tweede dood geen macht’ (Openb. 20:6). Niet alle mensen hebben deel aan de eerste opstanding, het eeuwige leven zal niet het lot van allen zijn. Het denkbeeld van een verzoening voor alle mensen, of anders gezegd de leer van de alverzoening, is een noodlottige dwaling. Maar die leer is wijdverbreid bij mensen die de Schrift niet aanvaardden. Het is zeker waar dat Christus gestorven is voor allen, maar de zegen van Zijn werk is voor wie *geloofd*. De verlossing van het mensdom is een feit, maar degenen die in welke tijd dan ook de genade hebben afgewezen, hebben zichzelf uitgesloten van het heil. De Heere Jezus zegt: *‘Ik heb u dan gezegd, dat u in uw zonden zult sterven; want als u niet gelooft dat Ik het ben, zult u in uw zonden sterven’* (Joh. 8:24).

Voor hen die in hun zonden zijn gestorven zal er een opstanding ten oordeel zijn. *‘De overigen van de doden werden niet levend voordat de duizend jaren voleindigd waren’* (Openb. 20:5). Deze doden worden opgewekt om te verschijnen voor de grote witte troon: *‘En ik zag de doden, de groten en de kleinen, voor de troon staan; en er werden boeken geopend. En een ander boek werd geopend, namelijk dat van het leven. En de doden werden geoordeeld volgens wat in de boeken geschreven was, naar hun werken’* (Openb. 20:12). De Schrift zegt dit heel duidelijk: men kan niet gered worden zonder verzoening. En voor allen die Christus verwerpen, is er geen offer voor de zonde.

Spreken over alverzoening betekent de gerechtigheid van God loochenen, vanwege de foutieve gedachten die men heeft over Zijn liefde. Het is het evangelie omdraaien. Men predikt dan een evangelie aan mensen, waarbij men

ze op hetzelfde moment vertelt dat ze uiteindelijk gered zullen worden, ook al weigeren ze Christus aan te nemen!

Er is dus geen sprake van een eindig bestaan van de ongelovigen vanwege de lichamelijke dood. Dat zou de natuurlijke mens wel willen: 'Laten wij eten en drinken, want morgen sterven wij'. Maar ook daar is het Woord duidelijk over: 'Het is de mensen beschikt, eenmaal te sterven en daarna het oordeel' (Hebr. 9:27a). De opstanding ten oordeel voor de grote witte troon, het definitieve vonnis, dit is ongetwijfeld een ernstige realiteit.

De oprechte lezer van de Bijbel kan niet ontkomen aan de waarheid dat als er eeuwig leven is voor de gelovigen, er ook de toorn van God zal zijn voor de ongelovigen. Het is een vreselijk oordeel over hen die in hun zonden gestorven zijn. Of zij nu onder de wet, of zonder de wet het evangelie van Gods genade hebben afgewezen, ieder van hen zal naar zijn werken worden geoordeeld en straf krijgen naar de mate van zijn schuld volgens de volmaakte wijsheid van God.

3

Wat is de betekenis van het oordeel? Met deze vraag komen we terug bij die, welke aan het begin van deze bladzijden is gesteld. Van verschillende kanten wordt gesteld dat het maar een tijdelijke straf is die men moet ondergaan, waarna voor de veroordeelden het bestaan zal ophouden: zij zullen vernietigd worden. De Bijbel verwerpt die gedachte onvoorwaardelijk, en dat is ook in overeenstemming met wat onze leraars ons hebben onderwezen.

Heil en verderf, eeuwig leven en de eeuwige toorn van God worden bij herhaling, ja, voortdurend in één adem genoemd in de Schrift. Het ontkennen van het een komt neer op het ontkennen van het ander (Mark. 16:16; Joh. 3:36; 5:29; Rom. 2:5-16; 1 Kor. 1:18; Fil. 1:28; 1 Joh. 5:12). Als het heil eeuwig is, is het verderf ook eeuwig.

Men kan tegenwerpen, dat het daar gaat om een overeenkomst die alleen maar ingegeven wordt door het parallel lopen van het heil en het verderf. Maar het wordt juist versterkt door een letterlijke gelijkheid. Hetzelfde woord wordt in de oorspronkelijke vertaling gebruikt om beide te verklaren. Zowel het eeuwige leven, als de eeuwige straf (Mat. 25:46); evenals het verderf (2 Thess. 1:9), het oordeel (Mark. 3:29; Hebr. 6:2), en het vuur (Matt. 25:41; 18:8; Jud.:7). En hetzelfde woord vinden we in 2 Korinthiërs 4:18, waar het de dingen benoemt die

niet gezien worden, in tegenstelling tot wat men ziet en wat tijdelijk is. In 2 Korinthiërs 5:1 vinden we ons hemelse huis in tegenstelling met de aardse tent, die afgebroken wordt. In 1 Petrus 5:10 zien we de heerlijkheid van God, in 1 Timotheüs 6:16 Zijn kracht, enz. Dit woord 'eeuwig' (aionios) staat in al deze gevallen en in vele andere in tegenstelling tot het tijdelijke. Dit woord uiteenlopende meningen te geven zou de vertaling ervan geweld aandoen.

Het is ook heel opvallend dat een andere uitdrukking, namelijk 'in alle eeuwigheid' (eis tous aionas ton aionon) de ene keer wordt gebruikt voor God Zelf en een andere keer voor de eeuwige straf van Zijn vijanden (Openb. 4:10; 14:11; 20:10). Zouden we daaruit moeten concluderen dat waar het voor de eeuwige straf wordt gebruikt, dit in feite iets tijdelijks is? Als dat zo zou zijn, zou het eeuwige leven evenmin blijvend zijn, en zijn wij niet zeker van het eeuwige leven.

Natuurlijk weten we niet waaruit die pijnen bestaan. De 'poel van vuur en zwavel' is een beeld, laten we dat zonder probleem vaststellen. Maar wat kunnen we zeggen van de realiteit die hierdoor wordt voorgesteld? We kunnen vermoeden dat het een verschrikkelijke zaak is. Het ergste wat men zich voor een schepsel kan voorstellen is de hopeloze scheiding van zijn Schepper! Dit wordt de 'tweede dood' genoemd. Laten we ons realiseren dat er staat dat de dood (de eerste dood) de laatste vijand is die tenietgedaan wordt – en dat die samen met de hades zal worden geworpen in de 'poel van vuur'. *Dit is de tweede dood, de poel van vuur* (Openb. 20:14). Daarna zullen de 'doden' die geoordeeld zijn voor de grote witte troon, van de tijdelijke, voorlopige dood overgaan in de eeuwige dood. We hebben al gezegd dat het begrip eeuwigheid ons begrip te boven gaat, maar dat geldt ook voor de tweede dood. Het kan niet een onmiddellijke of uiteindelijke vernietiging betekenen.

Laten we ook niet twisten over het punt of de ziel onsterfelijk is, omdat door de adem die God in Adam blies hij tot een levende ziel werd gemaakt (Gen. 2:7; 1 Kor. 15:45). We vervallen dan in een discussie over woorden, terwijl alleen de feiten van belang zijn. In Mattheüs 10:28 staat: *'Hij Die zowel ziel als lichaam kan verderven in de hel'*. Dat is hetzelfde als de tweede dood. Het betekent in geen geval vernietiging. De term eeuwige vernietiging betekent een verderf van onbepaalde duur.

De dood, of dit nu de eerste of de tweede dood is, is niet het ophouden van het bestaan. Wij waren allemaal dood in zonden en misdaden, maar wij bestonden wel en leefden in de zonde. De doden, die wachten op het oordeel, bestaan. De geoordeelde doden zullen bestaan, maar hebben geen eeuwig leven, vanwege de

toorn van God. Waarom zou het vuur eeuwig genoemd worden, als het in één ogenblik alles zou verteren? Het onuitblusbare vuur, waar de worm niet sterft, het zijn natuurlijk beelden; maar deze beelden verklaren dingen die we anders niet kunnen begrijpen. Hoe moet men zich een onuitblusbaar vuur voorstellen, als het niets meer heeft om te branden? Hoe moet men zich een worm voorstellen die nooit sterft, als die niets meer heeft om te knagen? Deze beelden heeft het Nieuwe Testament ontleend aan het Oude Testament. Maar ze worden gehoord uit de mond van de Heer, en door de Heilige Geest doorgegeven via de apostelen; en op een andere 'duur' toegepast dan al het tijdelijke dat bij de eerste schepping hoort.

Slot

De eeuwige straf is een vreselijke realiteit. Ja, mocht het voldoende zijn om zondaars te laten beven tot hun heil. Felix was bang, toen hij Paulus hoorde spreken over het komende oordeel; tot zijn ongeluk heeft hij die bangheid weerstaan. Mocht het voldoende zijn voor de gelovigen om het heil van zondaars ter harte te nemen! Maar hoe zouden we kunnen vergeten dat, om ons te redden van de komende toorn, niets minder nodig was dan de dood van de Zoon van God! Hij heeft de eerste en de tweede dood gesmaakt, zodat wij die niet mee hoeven te maken. Hij heeft alle afschuw van de tweede dood ervaren, toen die haar diepe schaduwen uitbreidde over Hem, Die voor ons tot zonde is gemaakt in de drie uren van duisternis op Golgotha. Dat gebeurde voordat Hij intrad in de eerste dood als de grote Overwinnaar, omdat Hij het loon van de zonde had betaald.

Wij moeten altijd teruggaan naar het kruis. Dat is het centrale feit van het christelijk geloof, dat onafscheidelijk verbonden is aan de opstanding. Na al het voorgaande kunnen we alleen herhalen: het eeuwige oordeel ontkennen is een aanslag plegen op het werk van Christus. Het snijdt niet alleen de prikkel uit de prediking, zoals Adolf Monod eens zei: 'Het is het wegnemen van de kern van de prediking van de gekruisigde Christus, en dat zowel tegenover ongelovigen als gelovigen.' Het verzoeningswerk zou volgens deze zienswijze beperkt blijven tot het ondergaan van een tijdelijke straf, door de uitverkorenen op de hals gehaald. Volgens deze zienswijze zou, als Jezus niet gekomen was, de mensheid verdwenen zijn na een periode van straf. De ernst van de zonde zou daarmee tot verdwijnen toe verminderen, want zij wordt niet meer gezien naar de maat van Gods oneindige heiligheid. De verzoening verliest daardoor haar voortreffelijkheid, de drie uren van duisternis hun afschuwelijkheid.

Nee, onze geliefde Heiland is tot zonde en tot een vloek gemaakt voor ons. Hij heeft het verlaten zijn van God ondervonden, zoals Hij alleen dat kon proeven, Die waarachtig Mens en God was. Tot in alle eeuwigheid zal elke knie zich voor Hem buigen. Hemelse en aardse knieën, maar ook van hen die zich in de hel bevinden – de niet verzoenden, helaas! Laten wij het voortdurend zeggen met toenemende ernst en dankbaarheid:

*Uw oneindig liefdevolle hart,
droeg de eeuwigheid van onze straf.*

Bron: Le Messenger Evangélique 1959-113. Titel: L' Éternité des peines

